

Felhívjuk a figyelmet, hogy az alábbiakban közölt dokumentum az igehirdető, Sípos Ete Zoltán kézírata, amelynek publikálása szerkesztés nélkül történik, és az igehirdetésében elhangzottakkal nem feltétlenül szóról-szóra egyezik meg!

2013. április 14-én az újszegedi református templomban elhangzott igehirdetés háttéranyaga

Cím: A szabadító elhívása

(sorozat: Gedeon 2.)

Textus: Bírák 6, 12-24.

Vázlat:

1)Az Úr megjelenése

2)Az Úr megjelenésének okai

3)Az Úr megjelenésének fő célja

4)Az Úr megjelenésének következményei

Folytatva Gedeon történetét, a felolvasott igeszakaszban azt figyelhetjük meg, hogy Isten, dicsőségét-szépségét, nagyságát elrejtve és mégis felcsillantva, irgalmasan megkeresi választottját, Gedeont. Közli vele megbízatását és ígéreteivel bátorítja, majd – hogy ezt a munkát elvégezhesse – a bűnből kiemeli és a maga oldalára állítja, Reá figyelő emberré teszi! Mert a "hős vitéz" nem léphetett fel addig népe életében szabadítóként, amíg a szíve-lelke nem volt egyértelműen és világosan az Úré, s nem volt Benne, a szavában, ígéreteiben gyermeki szívvel bízó, egyedül Reá fókuszáló ember! Az Úr tehát legelőször azért kereste fel választottját dicsőségében, hogy elsősorban, önmagához békítse, csak másodsorban, hogy népe szabadítójává kinevezze, népe javára és az Ő dicsőségére. Nézzük át ma a szabadító elhívásának részleteit!

1) Az Úr megjelenése

„És eljött az Úr Angyala és leült ama cserfa alatt, mely Ofrában van, ami az Abiézer nemzetségéből való Jóásé vala és az ő fia, Gedeon éppen búzát csépel a pajtában, hogy megmentse a midiániták elől...” Az Úr Angyala itt nem egy angyal, azaz nem teremtmény, hanem – mint ez ki is derül a

szövegből – voltaképpen maga az Úr. (1Móz 22, 11-19; 2Móz 3). Tehát teofániával vagy inkább christofániával van dolgunk, s mondhatjuk, hogy itt is Jézus Krisztus az, aki kijelentette Istent. A lényeg azonban egy s ugyanaz: az Úr jön el irgalmasan Gedeonhoz. Látnunk kell, hogy maga az Úr az, aki elkezdi az egész Gedeon történetet! Hogyan tette ezt?

a) Hívatlanul, kéretlenül – de belépett Gedeon életterébe – akkor, amikor éppen a maga hétköznapi gondolatait gondolta, amikor nem voltak különösen emelkedett, kegyes gondolatai, amikor csépett egy pajtában. Egyszer csak felbukkant látóterében az idegen – maga az Úr! Pontosan úgy, ahogy velünk cselekszik! A legtöbb mai ember éli a maga életét és jobb esetben nem tagadja az Úr létét, hanem egyszerűen nem törődik a Biblia Istenével! Él, mintha nem volna. Ha rajta múlik, egy árva lépést nem tesz Isten felé. Jól elvan nélküle. Éli életét, igyekszik, végzi munkáját, éli családi életét, küzd, harcol, fél, remeg, ilyen-olyan fontos kérdések izgatják, de a templom, gyülekezet, Isten – nem is igen jut eszébe. Ő ugyan nem lép az Úrhoz, de még ha akarna, se tudna az Úrhoz lépni. Azonban az Úr eljön az emberhez. Nem látomásban, hanem az írott Ige, a törvény és evangélium által lép közel hozzánk! Egyszer csak megszólít a bibliai Ige által, belép a látóterünkbe! Ugyanis ki akar mozdítani addigi életünkéből, és egy rendkívüli akcióba von bele minket. Megváltoztatja életünket – de szívünket is!

b) Elrejtve dicsőségét. Elviselhetővé tette magát bűnös teremtménye számára. Ha dicsőségét nem korlátozta volna, nem rejtette volna el, akkor Gedeon abba belepusztult volna. Az Úr azonban ismerte őt s tudta, hogy csak por ő is (Zsolt 103,14), aki ha látja az Ő fenségét, dicsőségét – az egyet jelent halálával! Ugyanúgy elrejtette Mózes is, amikor megmutatta neki dicsőségét – mondván, hogy nem láthatja őt ember úgy, hogy életben maradjon. Kegyelmesen betakarta Mózes is, hogy meg ne ölje jelenlétével. (2Móz 33, 18-22) Így jött Jézus Krisztusban is – dicsőségét elrejtve, szolgai formát felvéve. Így jön hozzánk az Ige alakjában, az evangéliumban is, amelyikben azt halljuk, hogy Jézus Krisztus, a meghalt és feltámadott Úr érdeméért Isten megbocsátotta bűneinket és elfogadott, hogy vele élhessünk és lehessünk örökre! Irgalmasan, szelíden, kegyelmesen, szeretettel. Ezt abból is látjuk, hogy pl. nem semmisíti meg Gedeont szentsége fényében. Isten irgalmasan, szeretettel, jött hozzá, hogy tegye hívévé és népe Kossuthjává. Az Úr ugyanilyen kegyelemesen lép hozzánk – az evangéliumban. Másképp is jöhetne, de így jön – áldott legyen!

c) Valamivel később, de még ugyanezen találkozás alkalmával az Úr Angyala villanásszerűen kijelentette Gedeonnak végtelen isteni dicsőségét, szentségét is. Ez akkor történt meg, amikor Gedeon hozta az áldozatul elkészített húst és kenyeret, letette a sziklára, és az Úr Angyala botjának érintésére a csupasz sziklából tűz csapott ki és elemésztette az áldozatot! Az Úr Angyala, amikor dicsőségét kijelentette – azonnal eltűnt előle, hogy ne ölje meg. De Gedeonnak ilyen villanásszerűen megmutatta addig leplezett szentségét, dicsőségét! Gedeon pedig ebből világosan megtudta – hogy az Úr jött el hozzá! A dicsőséges – szent Isten! Amikor ezt megérti, abban a pillanatban önkéntelenül halálra rémült – akárcsak Péter Jézus Krisztus előtt a halászhajójában. (Lk. 5) Az Úr Jézus Krisztus velünk érzékelteti az Ige által, közelebbről törvénye által mérhetetlen fenségét, szent voltát! Amikor azt érzékeljük, félelem vesz erőt rajtunk, a kárhozattól való félelem – mert látjuk és értjük, hogy a szent Istentől nem érdemlünk mást a gondolatainkért, indulatainkért, céljainkért, motivációinkért, különféle megnyilvánulásainkért! Ő szent – mi pedig nyomorult bűnösök vagyunk. Megrettenünk, amikor ezt valóban megértjük! Hirtelen elkezdjük felfogni a kegyelem, szeretete mélységes jelentőségét!

Az Úr ezzel a kezdeményező, elsőként lépő, dicsőségét elrejtő, de ugyanakkor azt villanásszerűen megmutató hozzá jövetelével bizony kiemelte Gedeont népe tagjainak sorából, mert rendkívüli esemény volt, hogy valakihez az Úr így személyesen eljön, hogy személyesen hódítsa meg, nyerje meg bizalmát s közölje a vele kapcsolatos terveit! Nagy dolog! Amikor ma Jézus Krisztus az Ige alakjában ugyanúgy megkeres valakit, akkor az hatalmas ajándék! Hatalmas ajándék, hogy személyessé válik az Úr, hogy megszólít Igéje, a törvény félelmetes erejét megérezzük, de az örömhír nagysága is felragyog nekünk, személyessé válik mondanivalója s elküld a szolgálatba – népe javára, és az Ő dicsőségére! Ő kihúzza a bálványimádáson és istenhiten nyugvó gondolkodásból és életből, s új pályára állítja életünket! Beleavatkozik dolgainkba és meg akar változtatni, akarata szerint! Felfogat, s nem hagyja annyiban életüket! Ha ilyet éreztek, az jó! Akkor lehet, hogy az Úr jött hozzátok! Sokan – amikor templomba jönnek – azt akarják, hogy ne akarjon tőlük senki semmilyen változást! Hagyják őket békén úgy, ahogy vannak. Ha azt érzik, hogy valaki, valami változást akar tőlük, akkor megsértődnek és odébb állnak. Pedig lehet, hogy nem a lelkész akar változást tőlük, hanem az Ige által maga az Úr kíván beleavatkozni hitük, értékrendjük, életvitelük dolgaiba! Gedeon esetében is ezt tette – bizony alaposan felforgatott mindent annak a fiatalembernek az életében! Miért ne tehetné meg ma is?

2) Az Úr megjelenésének okai

Gondolkodjunk el kicsit azon, hogy vajon Gedeon mivel érdemelte ki azt, hogy az Úr így felkereste s éppen őt kereste fel így? Figyelemre méltó származása volt? Talán mélyen hívő, istenfélő ember volt? Talán voltak rendkívüli jótettei-érdemei, amikkel magára vonta az Úr megkülönböztetett figyelmét? Nos, ahogy vizsgálgatjuk személyiségét, úgy bontakozik ki előttünk, hogy tulajdonképpen nem volt benne semmi rendkívüli, sőt egy teljesen hétköznapi átlagember volt.

Ami a nevét illeti: Gedeon. Egyes magyarázók szerint azt jelenti, hogy „levágó”. Ami a külsejét illeti: szép megjelenésű ember volt. A testvéreit később midiánita fejedelmek így jellemezték: olyanok voltak, mint te, egyaránt királyfiakhoz hasonlók.” (8, 18) Ami családi állapotát illeti: ekkortájt már fiatal édesapa volt – olvassuk, hogy a midiánita sereg üldözésébe magával vitte a fiát, Jétert is, aki karddal az oldalán ment, noha nem merte még megölni a két midiánita királyt, fiatalsága okán. Ami a munkáját illeti: hétköznapi mezőgazdasági munkát végez, gabonát csépel. Azért csinálja ezt a munkát zárt helyen, mert fél a midiánitáktól, meg lehet, a zsidóktól is, hogy elszedik a gabonáját. De józan is volt, mert nem akarta kockára tenni családjá megélhetését azzal, hogy a csépléssel felhívja magára a környék figyelmét. Ami anyagi körülményeit illeti: volt 10 szolgája, vagyis nem volt túl gazdag, de túl szegény sem – olyan középosztálybeli – mondanánk manapság. Ami a személyiségét illeti: amolyan félős ember volt, de nem olyan, a „saját árnyékától” is megijedő ember, hiszen amikor a félelméről olvasunk, akkor a szorongása bizonyos fokig érthető volt. „Félelem nélkül élni, csak kevesek kiváltsága” - mondja a reklámszöveg s így igaz. Szóval nem volt egy soha nem félő superhős – ugyanúgy, ahogy bizony minden ember fél bizonyos helyzetekben. Úgy vélem, hogy egy népét szerető, sorsáért aggódó ember volt. Erre mutat, hogy amikor hallja az Úr Angyalának köszöntését: „Az Úr veled...” akkor meglepődik: Ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? Nem a személyes sérelmeiről, hanem népe nyomorúságáról beszél, mert az ott él benne! Krízisben vagyunk, válság van, fosztogatnak minket, állandóan ott lóg a fejünk felett a veszedelem! Szavai alapján úgy tűnik, hogy nem volt egy amolyan magától elszállt, beképzelt alak: „Manassé törzséből való vagyok, annak egyik legszegényebb nemzetségéből, s atyám családjában is a legkisebb vagyok..” (15. v.) Nem volt elszállva magától, „ki-ha-én-nem”-ember, nem duzzad az önbizalomtól, nem volt olyan, „én megérdemlem”-típusú ember. Vajon miért kereste meg épp őt az Úr? Talán a hite volt

olyan erős, hogy alkalmassá tette az Úr küldetésére? Nos, bár a Zsid 11-ben a hithősök közt szerepel a neve – de nem így kezdte, egyáltalán nem így! Az egész története másról se szól, mint az Úr vele való bajlakodásáról. Ennek során mit akart elérni az Úr? Folyamatosan egyet: a Belé, ígéretébe, mondataiba, szavaiba vetett hitet! A hite miatt biztosan nem figyelt fel rá az Úr! Akkor talán lelki tisztánlátás, világos hitismeret jellemezte s ezért esett rá az Úr választása? Amikor azt mondja az Úrnak – aki épp ott van vele: „... elhagyott minket az örökkévaló és adott midián kezébe.” Ráadásul azon siránkozott, hogy az Úr hagyta el őket, ahelyett, hogy azon siránkozott volna, hogy a népe hagyta el az Urat! Vagyis felcserélte az okot és okozatot, a bűnt és következményét, s még az Urat okolta a bajokért. (pl. etei székelyek) Szóval nem volt valami lelkileg tisztánlátó ember, aki a valóságot, igazságot látta volna. (szinkretizmusról nincs szó) Talán egyértelműen Isten törvénye szerint élő ember volt és ezért vette észre az Úr? Hát... Minden valószínűség szerint Gedeon hite és kegyessége, élete semmiben nem ütött el apja, testvérei, kortársai kegyességétől s életétől. Nem valószínű, hogy bármi problémája volt apja Baál oltárával és Asera oszlopával és azzal a kicsapongással, ami ezek körül történt. Úgy szocializálódott, úgy neveltetett, nőtt fel, hogy azoknak a kánaáni isteneknek oltárai ott voltak életében-hitében, tehát nem csak Jahwe-úrról, hanem Baál-úrról is tudott. S a szemében a kettő nem volt kifejezetten ellentétben, nem zárták ki egymást. Valahogy – ahogy kortársainál – nála is jól megfér egymás mellett a kétféle istenség és tiszteletük. Azt gondolom, hogy – amikor valamivel később le kellett rombolnia a nevezett dolgokat, s fel kellett számolnia az ahhoz kapcsolódó, a körül kialakuló kultuszt, le kellett számolnia azzal, ami a helybeliek életét szervezte – nos, csak akkor kezdett benne világossá válni, hogy kegyessége egyáltalán, s borzasztóan nem tetszett Istennek! Tehát, hogy bibliás kegyes életet élt volna – azt se lehetett róla elmondani.

Summa summarum – hétköznapi ember volt. Tulajdonképpen semmi rendkívülit nem tudott felmutatni, amivel kiérdemelte volna az Úr hozzá való odafordulását. Ő valóban egy "árpakenyér ember" volt. Amikor lopakodóként észrevétlenül lelopakodott a midiániták táborához (7,13k), akkor hallotta, hogy valaki árpakenyérről álmodott, ami a hegyről rágurult a midiániták táborára és elpusztította őket! A szegények kenyere = egyszerű ember. Semmi rendkívüli. Sőt! Hitetlen volt, nem volt benne bűnlátás, bűnbánat, súlyos vétkei voltak, még Istent vádolta! Inkább büntetést, mint irgalmat érdemelt volna. S az Úr mégis eljött hozzá, megkereste irgalmasan, meghódította magának a szívét, hogy aztán

felbátorítva elküldje szabadító munkája eszközeként! Csak irgalom, csak kegyelem iránta és népe iránt is az a megkeresés.

Kedves testvéreim, mi sem vagyunk itt különleges emberek – átlagemberek vagyunk. S mi sem szolgáltunk rá arra, hogy Isten hozzánk lépjen, irgalmasan megmutassa felségét, de egyúttal el is rejtse előlünk! Valójában nem érdemelünk Tőle semmi, de semmi jót, csak büntetést: hiszen nem vagyunk született hívők, hanem bizalmatlanok vagyunk Iránta. Sokszor a magunk bűneit és következményeit látva – Őt kezdjük vádolni! Aközben napról-napra halmozzuk az erkölcsi vétkeket, megszegve örök törvényeit! Bálványokat részesítünk előnyben a hétköznapi életünkben! Csakis az Úr nagy kegyelme, szeretete és jósága – melyet Jézus Krisztus vére által biztosított nekünk –, hogy kegyelmesen fordul hozzánk az Igében, szavaiban, s békít magához, hosszú ideig bajlakodik velünk, hogy megismertesse magát velünk és kivívja bizalmunkat, kimentsen a bűnből, s az Ő dicsőségének szolgálatára aktivizáljon minket, majd elküldjön és munkálja általunk emberek üdvösségét és felragyogtassa, megmutassa, szembetünővé tegye neve dicsőségét-szépségét! Áldott legyen, hogy nem ítélettel, hanem irgalommal fordul hozzánk napról-napra – észrevetted már?

3) Az Úr megjelenésének fő célja

Az Úr fő célja, hogy megnyerje Gedeon bizalmát... Figyeljük meg, hogy éri el... Gedeon e beszélgetés során jelt kér az Úr Angyalától. Bizonyítékot akar kapni, hogy az ismeretlen személyben valóban Úr jött hozzá. Egyértelműen tudni akarta, hogy nem valami becsapás, valami vicc áldozata-e, tényleg az Úr beszélt vele, mert ha igen, akkor adhat a szavára. Alázattal szól: „Ha ugyan kegyelmet találtam szemeidben, adj számomra jelt, hogy te beszélsz velem. Ne távozzál, kérlek, amíg el nem jövök hozzád és kihozom ajándékomat és leteszem eléd.” Gedeon őszinte – nem mutatja, hogy hisz, miközben belül kétkedik és fél. Meg akar győződni arról, hogy az Úr az az ismeretlen és adhat a szavára, vakon bízhat benne! Ehhez jelet kér: az illető ismeretlen fogadja el a neki készítendő étel-áldozatot: ha Isten, elfogadja; ha nem fogadja el, akkor nem Isten (18. „le nem teszem elődbe”; 19b: „felajánlá neki”) Elszaladt, sietve elkészítette az áldozatot és visszatért egy fazékkal a kezében... (19-20.v) A 19. vers leírja, hogy készíti el az ételt Gedeon. Nagyon nagyvonalú. A hús több embernek is elég lett volna. S egy efa liszt – ínséges időkben - legalább 10 napi élelem volt egy felnőttnek. De amit elkészített, az nem egy étel, hanem sokkal inkább áldozat volt, amit az Úr Angyalának készített! Az Úr angyala útmutatása szerint a húst+kovásztalan kenyeret

letette egy sziklára, ráöntötte a hús levét. S akkor az Úr Angyala megérintette botjával a sziklát, amiből tűz csapott ki és egészen elemésztette a húst és kovásztalan kenyeret – az áldozatot, majd eltűnt. Ebből a jelből megtudta Gedeon, hogy valóban az Úr beszélt vele – vagyis adhat mindarra, amit az Úr mondott az imént! Indulhat! Jó látni, hogy Isten válaszolt neki a bizonyítékkérésre. Jelet kért s adott is neki az Úr jelet, hogy megerősítse. A jel lényege: Isten megmutatta neki dicsőségét! S így Gedeon szemében egyszerre végtelenül több lett, mint egy ismeretlen, Isteni dicsfényben ragyogott fel előtte, s hitt szavának! Itt és később is, amikor nem kérte, akkor is kapott jelet: Isten megmutatta neki fenséges dicsőségét, hogy Gedeon belé vetett bizalmát felépítse, megerősítse. Anélkül Gedeon nem lehet se Isten szolgája, se szabadítója a népének! Sőt: az Úr dicsősége nem ragyoghatott fel népe, annak ellenségei és még mielőttünk sem – ha Gedeon nem bízik Benne, ill. beszédében!

Az biztos, hogy Isten a mi belé vetett = szavába vetett bizalmunkat is fel akarja építeni! Szükségünk van arra, hogy az Úr a belé vetett hitünket-bizalmunkat kiépítse, megerősítse! Ennek érdekében adta Jézus Krisztust – akiben ragyogott az Ő dicsősége – majd adta a Bibliát, benne a törvényt és evangéliumot – amiben ugyancsak ragyog fensége! Más szóval: kinyilatkoztatja nekünk fenséges szépségét, hogy lássuk, kicsoda Ő, lássuk szentségét, szerelmét, irgalmasságát, türelmességét, igazságát, jóságát, igazságosságát, hatalmát, erejét. Lássuk Őt egyedülálló páratlanságában, nagynak, fenségesnek, dicsőségesnek, s bízunk Benne és szavában és engedjünk Neki! Elénk dicsóíti magát újra és újra Jézus Krisztusban, az Igében, hogy létrehozza hitünket és megerősítse s gyermekivé tegye azt, s rávegyen az engedelmességre, és oly dolgot vigyen végbe általunk, ami emberek javára is van, de ami az Ő dicsőségének felragyogását szolgálja! (1Kor 1,26!)

De térjünk vissza Gedeonhoz! Amikor látja a jelet, akkor nem mondja, hogy: „nagyszerű, fantasztikus jel, nem semmi!” Nem, hanem „... látta Gideon, hogy az örökkévaló angyala az; és monda Gideon: jaj, Uram, örökkévaló, mert csak azért láttam az örökkévaló angyalát színről-színre!” (6,22; IMIT). Vagyis halálfélelem vett erőt rajta! Rettegni kezd, mert az Úr, a Szent volt előtte és látta-érezte a maga bűnösségét! Tudta, hogy bűnös ember nem láthatja az Urat úgy, hogy utána életben maradjon – előtte pedig egyértelművé vált, hogy aki kiválasztotta és megbízta a szolgálattal, az maga az Úr volt és ettől páni halálfélelem rohanja meg. Szinte felsikolt – mindjárt végem! Ha valóban szembesít az Isten a maga

dicsőségével, akkor rajtunk ugyanez az érzés vesz erőt! Merthogy Isten ma is az a szent Isten, akinek a jelenléte halált-kárhozatot jelent nekünk, bűnös teremtményeknek! Ő szent, azaz önálló kategória és ráadásul erkölcsileg abszolút makulátlan – nem állunk vele egy síkon. Közelsége a biztos halált, kárhozatot jelenti nekünk, bűnös teremtményeinek! Csak és egyedül Jézus Krisztus érdeméért maradhatunk a közelében. De Jézus Krisztus érdeméért se kerülünk vele egy síkra: Isten fenséges dicsősége előtt halálra rémült Ézsaiás, de Jézus előtt halálra rémült Péter vagy János apostol is – noha Isten gyermekei-prófétái, Jézus Krisztus hívei-tanítványai voltak. Gedeon is halálra rémül, amikor tudatosul benne, hogy az élő Isten beszélt vele. Mi is megismerjük ezt az érzést, amikor a szent Isten törvénye és evangéliuma személyesen megszólít és "felragyog nekünk a Krisztus!"

Ugyanakkor olyan csodálatos, ahogy a dicsőséges Úr a halálra rémült Gedeont így biztatta: „Békesség néked, ne félj, nem fogsz meghalni!” (6,23. v.) Nem haragszom rád, nem öllek meg, szeretlek és irgalmas vagyok hozzád! Békesség neked! Miért viszonyult így Hozzá az Úr? Mivel ott állt Közte és Gedeon közt az előbbi, a sziklán teljesen elégett engesztelő áldozat! Ezért szólal meg irgalmasan, kegyelmesen az Úr: „békesség néked!” Az engesztelő áldozatért – békesség neked! S abban a pillanatban Gedeon békességre lelt. Nekünk is mindig tudnunk kell, hogy az Úr Isten csakis Jézus Krisztus keresztségéért, a Golgota oltárán elégett áldozatáért irgalmas hozzánk! Csakis Ő érte szól hozzánk: békesség neked! S csak ez az Ő kegyelemes, biztató szava enyhítheti bennünk is a Tőle való, megalapozott és jogos rettegést, ez bátorít és ez ad lelki békességet! Mintha csak Jézus Krisztust hallanánk, ahogy Péterhez szól a halászhajóban, vagy ahogy a rémült tanítványaihoz beszél feltámadása után, vagy ahogy az öreg Jánoshoz beszél Patmosz szigetén. NE félj! Neked nem kell! Miért? Mert áll a kereszt oltára, a golgota keresztje! Azon bemutatta Jézus Krisztus az engesztelő áldozatot. S azért az Isten így szól hozzánk – békesség neked! „Köztünk békesség van, ne félj!” Ettől lesz valódi lelki békességünk!! Az igazi békességet ma is az találja meg, aki hiszi, hogy az Úr nem haragszik rá, hanem megbékélt iránta Jézus Krisztus golgotai véérért! Ezt mondja az evangélium. Hiszed-e ezt? Akkor lelkedet a valódi békesség tölti be – ugyanúgy, ahogy Gedeon szívét! Sőt!

Amikor Gedeon elhitte, hogy az Úr megbocsátott neki és békesség van közte és az Isten közt – ettől mély, örömteli hála fogta el! Annyira, hogy oltárt épít. Az Úr a békesség – ezt a nevet adja annak. Nem olvassuk, hogy azon is áldozatot mutatott be...vagy mégis? Igen: azt hiszem, hogy arra az oltárra – jelképes értelemben önmagát teszi, önmagát áldozza azon az

Úrnak! Mintha azt üzenné általa: itt vagyok Uram, egészen neked ajánlom magam áldozatul: Vedd elmém, lelkem, testem! Tied vagyok, használd – kiszolgáltatom magam egészen Teneked. S ha mi hisszük, hogy Isten nem haragszik ránk többé Jézus Krisztus véérért – akkor nemcsak békességünk lesz egy békétlen világban, hanem mély és hálás öröm vesz rajtunk erőt! Úgyannyira, hogy önmagunkat tesszük hálaáldozattá! Itt vagyok Uram, a szívem, testem, időm, erőm, pénzem – a Tied! Te vagy az én Istenem és én a tied vagyok! Itt van egész valóm. Odaáldozom neked magamat – hálából a Te áldozatodért! Itt vagyok, használd, amire akarsz! Neked, aki értem áldozál – neked áldozom magam örömmel és egészen! Felveszem a keresztet – s odaadom magam neked! Mindezt nem kényszerből, hanem örömteli hálával, szeretettel, viszonzásul a kegyelmedért! Gedeonnak az Úr iránti bizalmát s odaadását fejezi ki az az oltár. Éppen ez volt az, amit az Úr ki akart dolgozni, munkálni a lelkében maga iránt!

MINDEZ AZT JELZI, HOGY AZ ÚR EGYÉRTELMEŰEN ÉS VILÁGOSAN GEDEON SZÍVE ÉS ÉLETE KÖZÉPPONTJÁBA KERÜLT, KISZORÍTOTTA ONNAN A BÁLVÁNYOKAT ÉS GEDEON ODAADTA MAGÁT NEKI! EZT SZÁNDÉKOZTA ELÉRNI, ÉS EL IS ÉRTE!

4)Az Úr megjelenésének következményei

Nos, az Úr megjelent neki és magához hódította Gedeon szívét, s Gedeon odaadta neki magát. Ettől a pillanattól kezdve Gedeon számára az Úr korábban hozzá intézett szavai valódi jelentőséggel kezdtek bírni. Addig jobbára üresen csengtek neki – most új és mély fényt, súlyt kaptak!

a) A parancs

„Menj ezzel a te erőddel és segítsd meg Izráelt midián kezéből!” Ez parancs a Seregek Urától. Nagyon egyértelmű küldetés, világos parancs: menj–indulj! Mégpedig „ezzel a te erőddel...” vagyis azzal, amid van, az Úrtól, Alkotótól. Ne méricskélj, hogy mire elég, mire nem. Se az erődöt, se az eszedet, se a képességeidet, se a tehetségtelenségedet, se a hitetlenségedet, se a tudatlanságodat ne nézd – ezt kaptad az Úrtól, ezzel indulj! Ezzel indulj, amid van! Az Úr így indította Mózeset: Menj, ne törődj a magad erejének nagyságával, vagy kicsiségével. Így indította Pált is, aki később azt vallotta: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” Ne azt nézd, mennyi olaj van a korsódban, mennyi liszt a vékában – majd az Úr megsokasítja. Ne nézd, hogy 5 kenyér van és két hal. Kevés? Az. De indulj Gedeon! Ez nem ajánlás, ez parancs! Lódulj! Nem ugyanúgy küld minket is Jézus Krisztus? A misszió parancsa világos! S

egyéb parancsai is világosak! Indulj, gyerünk! Gedeon világosan látta, hogy a parancs az Úrtól van!

b) A bátorítás

Isten folyamatosan bátorította a parancsa végrehajtására, de a bátorító szavak is csak azután fényesedtek meg, miután Gedeon. tudta, hogy pontosan ki mondta neki azokat!

b1) Az első bátorítás: ”te szabadítod meg Izráelt Midián kezéből.” Ez azt jelenti, hogy indulj, a győzelmed biztos! Mielőtt indulnál, tudd, hogy győztes vagy! Kétség nem fér ahhoz, hogy megszabadítod Izráelt. Ebből immár kihallhatta Gedeon, hogy a Seregek Ura jár előtte és már mindent elintézett! Az Úr a pozitív végeredmény garanciája!

b2) A második bátorítás: ”... nemde én küldelek téged.” (IMIT: „...hiszen küldtelek”) Én küldelek. ÉN. Immár tudta Gedeon, hogy ki az az Én – tudniillik a Seregek Ura, a mindenható Isten, aki kihoztam őseiteket a rabságból és behoztalak ide titeket! Én küldelek, azén megbízottam vagy és így mögöttem állok! Micsoda bátorítás ez annak, aki tudja, hogy kicsoda az Úr! Ha engem Jézus Krisztus megbíz, akkor meg is bátorít: én küldelek! S ez elég! Mert tudom, hogy az az ÉN, az a Valaki, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, aki meghalt és feltámadt és felment a mennybe és ül az Atya Isten jobbján, hogy eljöjjön dicsőségében még egyszer!! Ő küld, tehát, az Úrnak küldetésében járhatok. Ő van mögöttem megbízóként! (Lásd. Dsida Jenő verse: Egyszerű vers a kegyelemről.) ÉN küldtelek – én vagyok megbízód, azaz a hátországod! Hát légy bátor és erős!

b3) A harmadik bátorítás Gedeon kérdésére: „Ám én leszek veled és megvered Midiánt, mint egy embert” (16. v.) Én nem csak küldelek, hanem veled is leszek, számíthatsz rám, minden pillanatban! Nem leszel magadra hagyatva ebben a küldetésben egy percre sem, hanem melletted állok! S itt már másodszor mondja ezt neki: Mózesnek vagy Józsuének mit mondtam? Vele leszek... S vele voltam. Emlékszel ugye a régi történetekre: csodákat éltek át, mert velük voltam. Gedeon számára ez akkor vált döntő jelentőségűvé, amikor már tudta, hogy ki beszél vele! Látjuk, hogy az Úr hogyan bátorítja jelenléte ígéreteivel ennek a Gedeonnak szívét-lelkét a feladatra, aminek teljesítésére kiválasztotta. Az Úr szava a 16. versben már olyan isteni tekintéllyel szólalt meg, hogy Gedeon nem ellenkezik tovább.

Gedeon már tudja, hogy ki bátorítja! Tudja, ezért győzni fog, tudja, hogy ki küldi és azt is, hogy aki küldi, az vele lesz!

Hát nem így küld, biztat – bátorít minket is az Úr azon szabadító szolgálat teljesítésére, amit Ő bíz ránk!? Ha kell, nekünk is elmondja kétszer-százszor a bátorító szavakat! Győztes leszel! Tudhatjuk mi is – ha az Úr ránk bíz valamit, nem fogunk kudarcot vallani küldetésünkben! Ha Ő bíz ránk valamit, abban győzni fogunk – ez biztos! Az Ő parancsára semmi eleve vesztes ügybe nem kell bele fogni! Nem szabad arra gondolnunk, hogy hát, majd eldőlnek valamerre a dolgok, majd meglátjuk, mert bizonytalan itt minden, mint a kutya vacsorája, majd csak lesz valahogy...NEM! Gedeont az Úr előre biztosította a győzelemről. Így indulhatott, felbátorodva a lehetetlennek ígérkező feladatra! Pál: „Úgy futok, mint aki nem bizonytalanra fut!” Mi célba fogunk érni, mert az Úr ügye győztes ügy, nézzenek ki a dolgok akárhogy. „A ti munkátok nem hiábavaló az Úrban!” Tudhatjuk mi is, hogy ki küld minket a világba, otthonba, munkahelyre, iskolába, koleszbe: „Menjetek! Hirdessétek!” Ő, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön! Tudhatjuk, hogy Ő lesz velünk! Sorolhatjuk kifogásainkat, de az Úr válasza mindenre ugyanaz: veletek vagyok minden napon a világ végezetéig! Élhetsz bármikor, bárhol – érhet bármi – veled vagyok! Ha tudod, hogy kicsoda beszél veled – akkor tudod, hogy az Ő – a történelem Ura, hatalmas Teremtőd, Gondviselőd, a szerető Megváltód, az univerzum Ura, a seregek Ura – szavai ezek! Minden szava igaz! Ezért mondhatjuk: „ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” Midián akarom mondani, nem tudom mekkora túlerő a világban, a kultúrában, a sötétség fejedelme, emberek, akik a szolgálói, démonai vagy bárki...Nem diadalmaskodhatunk ezekben felettébb az által, aki minket szeretett, és aki a kígyó, a halál fejére taposott!?

Befejezés

Figyeljétek meg, hogy az Úr, minden egyes tettével-szavával: önmagára terelte Gedeon figyelmét – engem nézz, Rám koncentrálj, szavamra figyelj! Mindennek ez a titka! Az Úr magára vonta Gedeon hitét, figyelmét, hogy Rá, ígéreteire koncentráljon, elterelve gondolatait minden egyébről, Őbenne bízson – Ő álljon szíve, hite s gondolatai középpontjában, illetve mindaz, amit Ő mondott. Az Úr éppen ezzel készíti fel a katonai vezető, szabadító, bírói szolgálatra – hogy minden egyébről Önmagára irányítja figyelmét, hogy Reá gondoljon, Ő álljon figyelme fókuszában. Nem a maga gyengesége, nem a bűnei, nem az ellenség, nem a körülmények – hanem Ő. Benne bízson és szavának álljon, annak

engedjen. Csak így tudja majd népe javát és az Úr dicsőségét szolgálni! Amit az Úr mond, mind ennek szolgálatában áll. Csodálatos pedagógus-pszichológus az Úr. Egészen belevési ígéreteit Gedeonba, hogy Rá ügyeljen és ne magára, ne az ellenfélre, ne a körülményekre, ne az érzéseire, ne az emberek vélekedéseire! Az érem másik oldala, hogy az Úr ezzel eltereli Gedeon figyelmét önmagáról. (15: „kérlek uram, miképpen szabadítsam én meg az *Izraelt*? - kérdezi) Nem, ne magadra nézz Gedeon. Ne a magad erejére, eszére, képességeidre, tehetségedre, vagy tehetetlenségedre, erőtlenségedre, ellenségeidre, körülményeidre. Egyáltalán ne magaddal foglalkozz, hanem velem!

Az Úr, drága ígéreteivel ma is magára tereli Övéi figyelmét! Arra van leginkább szükségünk, hogy az Úrra nézzünk, akkor nem rendülünk meg! Az Úr szolgájának arra van szüksége, hogy gondolatai fókuszában a Seregek Ura az Ő nagy, szép, dicsőséges, mérhetetlen személye álljon! Ő meg tudja tenni ma is az Ige által, Lelke által! Volt olyan, hogy valakinek egy sziklapárkányon kellett átmennie, de nem mert – képtelenség, hajtogatta, nem bírok átmenni, nézett föl és le, és az útra és a láncra – de csak remegett és nem indult. Azt kellett mondanom neki: nézz a szemembe, ide nézz és most fog meg a láncot és gyere. Itt vagyok előtted. Itt a kezem is, ha kell. Gyere! Ne magadra, ne fel, ne le nézz – fogd a láncot és jöjj, itt vagyok szorosan előtted. Segítek. Jött, remegve, de jött és sikerült! Az Úr ezt teszi velünk. Ha nézek önmagamra, akkor leroskadok... Ha tekintek Jézusomra – az Igére, ígéreteire: új erőt nyerek!

Ne ragadjanak le a gondolataid önmagadnál, büneidnél, sőt, bűnöd mélységénél sem. A képtelenségeidnél, tehetetlenségeidnél, a bukásaidnál, a körülményeknél, ellenségnél, a feladatnál, a félelmeidnél... Arra van a legnagyobb szükségünk – újra és újra –, hogy ne másra, hanem az Úrra koncentráljunk, és ki tudná figyelmünket öreá vonni, irányítani, ha nem Ő maga!! Ezért magára vonja a figyelmünket – megmutatva nekünk dicsőségét az Ő Lelke által!

Az Úr szavaiban bízva, Gedeon – aki nem volt egy született hős – már nem is érezte olyan képtelenségnek az Úr Angyala megszólítását. Derék hős – vitéz katona... Vele ki nem az? Vele a kőfalon is átugrom! Vele nincs lehetetlen! Az északi tenger hajósainak kemény életét bemutató Gorch Fock, a tengerész és író írta: „Isten és én, ketten mindig többségben vagyunk”!

Itt zárjuk le mai gondolatainkat... Isten felkereste Gedeont, dicsőségét elrejtve, de megmutatva. Az áldozatra tekintve biztosította iránta való kegyelméről, szeretetéről! Gedeon hitt és elfogadta az Úr békejobbát, s Gedeon – elfogadva az Úr békejobbát – odaáldozta magát az Úrnak, hogy egészen a szolgálatára álljon. Gedeon immár tudta, hogy ki adott neki parancsot, ki bátorította ígéreteivel. Hittel az Úrra nézett – nem a maga alkalmatlanságát, nem a problémát, nem a lehetetlen körülményeket, nem az ellenség erejét, hanem az Urat látta, akinek semmi nem lehetetlen! Mindezt az Úr érte el benne! Immár elnyerte a kiképzést, alkalmas volt a bevetésre!

Ámen